

Poldnevna plitvina, nagrobniki, Monetev vrt, jagodni Twingo in pozabljene šlape 2006

Hm, uporabne informacije, kajneda.

Neke "brainstorming" utrinke sem obljubil že v prvem delu potopisa. A smola, ravno takrat, ko človek razmišlja, se ne spomni vsega, oziroma bistvenega.

Recimo ... hrana.

Na enomesečnem "tripu" imava hrane (mesa) v zamrzovalniku ravno prav. Sabina že doma skrbno pripravi in seveda zamrzne lične štirioglate ploščate paketke mesa, ki se hitro pripravi (roastbeef, pljučna, svinjska ribica itd). S takšno zalogo naj bi (malo bolj skromno sicer) shajale tudi tri osebe. V kolikor se bralca odločita za brezmesni dan, se jima to šteje samo še v plus.

Brezmesni dan pri meni sicer pomeni, da so na repertoarju školjke, ribe, mehkužci in ostale morske specialitete. Če za katero izmed poskrbita bralca še sama, pač toliko bolje.

Da preskočim iz topica... Kar se morskih stvari tiče je atlantska Španija zakon. Takšne ribje delikatese nisem videl še nikjer. Španske barke lovijo čez 3/4 Atlantika in in to se seveda moranekje poznati. Cene so zmerne, če že ne poceni. Predvsem izbira je zares fenomenalna. Toplo priporočam kakšno literaturo o ribjih vrstah in seveda pripravi oceanskih kreatur. Želodček bo nadvse hvaležen.

Nazaj na "topic".

Oddaljevala sva se od evropske Sahare. Bordeaux sva izpustila. Namenoma.

Cognac.

Priromala sva v opustošeno mesto. 14 julij, "la prise de la Bastille". Francoski državni praznik. Ni nama preostalo drugega, kot da si nižje ob reki pripraviva piknik. Po požrtiji sva, čez polja sončnic, sidro zalučala v morje ob svetilniku na otoku Oleron.

Francoski otoki severno od Bordeauxja niso pretirano zanimivi, z izjemo Noirmoutierja. Bom kasneje tudi razložil zakaj. No, na otoku Oleron pa nas je (kamperiste seveda) presenetil lokalni pek, ki je svoje dobrote, kruh in peciva, dostavil zgodaj zjutraj kar na »štelpac«.

Temu jaz rečem bistra poslovna strategija.

Polja Cognaca

Na poti proti La Rochelleu sva se ustavila še v vasici Brouage, ki ima to posebnost, da jo krasi mogočno obrambno obzidje s stražnimi stolpi. Obdajajo ga starodavne soline.

La Rochelle.

Dan po dnevu Bastilje je bil v la Rochelleu, ravno nasprotno kot v Cognacu, živahen direndaj. Dva glasbena odra v glavnem pristanu sta obetala hudo večerno zabavo. A najprej sva si ogledala mestni akvarij. Verjamem, da sta bralca verjetno že bila v genovskem ali monaškem akvariju, a vendar, se je meni ta zdel zelo zanimiv.

Za cca 15€ po glavi, sva se načudila »večini« morskim in pa tudi nekaterim tropskim sladkovodnim ribam.

Akvarij

La Rochelle

Naslednji dan, bila je nedelja, sva naletela na vaški sejem. Prodajali so vse mogoče. Veliko je bilo lončenih izdelkov, zanimive so bile zlasti pisane hišne številke narejene na keramiko.

Bogato založena je bila tudi ribja tržnica, o ponudbi sira in mesnin pa sploh ni vredno izgublјati besed.

Moje zanimanje je zbudila tudi organizirana animacija za otroke. Na velikem vrtečem »toboganu« sta razigrano mladež zabavala dva animatorja. Virtuoz s harmoniko je odlično obvladal otroške pesmi, ki so tudi nama popestrile nedeljsko dopoldne.

Cilj dneva je bil Noirmoutier. Vmes sva še čisto po naključju na javni pipi v Piroxju dotočila vodo. Na otok Noirmoutier vodi ena cesta in pol. ☺ No, v bistvu sta dve, le da je ena ob plimi poplavlјena.

Midva sva tja prispela čez most ob oseki. Že, ko sem doma pripravljал pot, sem vedel, da bova tu lahko nabirala školjke. In res. Parkirala sva na morsko dno in se pridružila domačinom in turistom, ki so vneto kopali po mivki. Školjke se nahajajo približno pet do deset centimetrov globoko, so sive barve, imajo brazdaste lupine in so velike kakor domači debeli orehi. Sabina se je spremenila v pravega "rovokopača" in kaj kmalu sva jih imela dovolj za kosilo naslednjega dne.

Zatoplјena v kopanje in nabiranje školjk sploh nisva opazila, da drugi ljudje odhajajo in da se morje neustavljivo dviguje. Ko sem pogledal v daljavo sem vedel, da bo potrebna takojšnja akcija. Bil je že skrajni čas, da kamper odpelјem na varno.

Passage du Gois

Voda je kakor reka drla po ravnici. Prav videl se je umazano bel penast val, ki se je širil po mestih, kjer sva še pred minutami kopala luknje.

V zadnjem trenutku sva pripelјala na otok, kjer je parking postavlјen v gosjem redu in je neke vrste "štelpiac".

Zapustila sva kamper in se predala opazovanju naravnega "fenomena". Cesta je bila že dodobra zalita. "Žandarmarija" je nadzirala, da kakšen nadebudnež ne bi stestiral svojega avta in ga spremenil v amfibijo.

Voda je naraščala in vztrajno utaplјala prometne znake. Čolni, ki so prej nesrečno čepeli na morskem dnu, so se že veselo pozibavali. Ljudje so snemali, fotografirali in brodili po vodi. Čista atrakcija. Naprej se nama še ni ljubilo in odločila sva se, da bova prespala, drugi dan pa pomlјaskala nabrane školjke, raziskala otok ter se ob ponovni oseki še enkrat vrnila na »kraj zločina«. Čas plimovanja si bralca lahko prebereta na tabli pred "pasažo".

Passage du Gois

In res. Vrnila sva se okrog štirinajste ure, ko se je morje začelo počasi umikati. V nizkem štartu so že bili "profesionalni" nabiralci školjk, ki največkrat uporabljajo stare Citroene na hidravliko, katere lahko dvignejo skoraj "pod strop" in si tako zagotovijo nešportno prednost pred ostalimi nabiralci.

Ko je vode le še slabega pol metra, se z avtom zapeljejo po potopljeni cesti, parkirajo na morsko dno, vzamejo orodje, (posebno lopatko) in priročno košaro iz nerjaveče mreže. Kaj kmalu se v lovu na morske sadeže oddaljijo in skoraj izginejo na obzorju.

Noirmoutier – passage du Gois

Oblasti pripeljejo rovokopača, ki odstrani morebitne naplavine ali usedline, in cesta je ponovno odprta do naslednje plime. Na Noirmoutier se bova še vrnila.

Po ogromnem visečem mostu sva se zapeljala čez Loaro proti mestu St-Nazaire. Ogromna ladjedelnica, ki trči v obiskovalca že na vhodu, je ena izmed večjih ladjedelnic sveta.

Midva sva St-Nazaire obšla in se proti večeru nastanila v Quimiacu, lepi in mirni vasici. Parkirala sva skoraj ob svetilniku, povečerjala in se pridružila večernim sprehajalcem. Opazovala sva ribiče, ki so namakali trnek v zlatorumeno morje. Minil je lep spokojen večer, ki se je zaključil s sončnim zahodom šele ob dvaindvajseti uri. Ja, dnevi v severozahodni Franciji so res dolgi.

Quimiac

Na poti proti starodavnemu mestu Vannes sva nakupila domač kruh na vaški tržnici v Asseracu. Luštna vasica, v kateri bi kar ostala, saj se je pred cerkvijo na trgu začelo postavljati ozvočenje. Žal tudi s firbcanjem po obvestilnih plakatih nisem našel nič otipljivega. Pa tudi Vannes, ki sem si ga ogledal že preko slik na Google Earth, me je malo bolj mikal.

Vannes je kot tisto mestece iz risanke o Asterixu. Kasneje sem podoben, a bolj barvit arhitekturni slog videl še v Alzaciji. Množica obiskovalcev, majhnih trgovinic, butikov, kioskov, barov in restavracij napravijo mesto le še bolj čarobno. Mestni vrvež kar ne pojenja, tudi v malo bolj stranskih ulicah.

Vannes

Mesto, ki ga prav tako priporočam, je Auray. Domuje v globokem zatoku in je le streljaj od glavne ceste. Ima kar bogato zgodovinsko tradicijo. Poleg tega je tudi port, v katerem se je med ameriško vojno za neodvisnost izkrca Benjamin Franklin.

Naslednja postaja – Concarneau.

Le v tem mestu sem opazil parkirne ure, ki so jih za nameček mestni redarji še preverjali. Zato sva parkirala v pristanišču in se peš odpravila v center, ki je oddaljen minutko ali dve.

Najbolj zanimiv je stari del mesta, ki se nahaja za utrdbo na otoku v sredini zaliva. V utrdbo sva prišla čez dvizni most. Zadeva je spet podobna kot v Vannesu, vendar z veliko več restavracijami in pa zelo lično urejenimi pisanimi prodajalnami pločevink z ribami. Bralca si bosta tu lahko ogledala tudi ribiški muzej.

Utrdba na otoku (Concarneau)

Prodajalna "piksen"

Nadaljevala sva poti špici Bretanje - Pont du Raz.

Pred tem sva še dva dni bivakirala na eni od daljših peščenih obal Bretanje, pri Haut Penhorsu. Mislim, da jo je kar okoli trideset kilometrov.

Prostora je ogromno. Na plaži so se dogajale vse vrste aktivnosti. Kite-surferji, surferji, kasači s konji, veslači s kajaki, kolesarji in naključni sprehajalci.

Pestro.

Sabina je spet brskala za školjkami in jih celo nekaj našla. Bile so manjše kot one iz Noirmoutierja in čisto gladke. Kmalu sva dobila posnemovalce, ki se pred tem za te dobrote sploh niso zanimali.

Bolj ko se je zaradi oseke morje umikalo, več školjk sva nabrala.

Izdelala pa sva celo svojo strategijo.

Školjke se prav tako nahajajo v mivki, le da je tu Atlantik s svojimi valovi sproti zasipal luknje, ki sva jih v mehko mivko brazdala kar z nogami. Ko je prišel val, je ob svojem povratku školjke odplaknil v globljo vodo, tam pa sem jih "pacal" jaz.

Vrečka se je polnila, še posebej, ker nekaj posnemovalcev ni "skapiralo", da Atlantik odnaša njihov izplen. Na koncu sva lupinarje samo pobirala.

Lupinasti izplen

Kitesurfing

Kljub temu sva jih več kot kilo podarila, saj sva imela zase dovolj. Poslovila sva se od "novopečenih" prijateljev in preparkirala kamper praktično na plažo.

Večer je bil svež, a sva vseeno buljila v zvezde in srebala lepo ohlajenega Caberneja.

Kasač pri Haut Penhors

Veslači na "divjih" vodah

Ponoči so se nama pridružili surferji v starem VW mikrobusu.

Že zgodaj so začeli, a vreme (valovi) jim ni bilo naklonjeno.

S seboj so imeli dve začetnici, ki sta bili zategadelj deležni bolj posvečenih inštrukcij.

Sobivali smo še en dan, nato pa sva se poslovila.

Pont du Raz.
Špica Bretanje je plačljiva. No, vsaj parking. Zato sem kamper pustil v vasi Lescoff in odbiciklirala sva k svetilniku. Visoke pečine, pod njimi pa razbijajoči se valovi. Prav srhljivo mora biti tu pozimi, kadar valovi dosežejo zavidljive ravni. Upam, da bom nekoč to doživel in ovekovečil.
Med konico rta in prvo čerjo, na kateri je bil svetilnik, je morje teklo kot reka. Tokovi so strašni in na mnogih plažah opozorila o morebitnem nespametnem oddaljevanju od obale niso za zanemariti pa tudi »baywatch« na obljudenih delih plaž večkrat opozarja neposlušneže.

Pont du Raz

Locronan

Locronan.

Mestece ki je ostalo kot zamrznjeno v zgodovini. Od petnajstega stoletja se ni prav veliko spremenilo. Pročelja iz temno sivega granita bralca kar popeljejo z mislimi v drug čas.

Zelo turistično so usmerjeni tudi prebivalci, ki včasih s svojimi podobami pripomorejo k celotni sliki.

Locronan

Prespala sva na vrhu rta Cameret v družbi vsaj dvajsetih kamperjev. Skozi celo noč nam je razposajeno dirigiral Eol. Ostali del Bretanje sva malo zanemarila, zato sva presekala polotok in pokukala k morju pri severni obali, natančneje pri Morlaixu. Zaokrožila sva okrog Tereneza in Primela. Bretanja je posejana z manjšimi mesti in vasicami po obali. Na vsaki od lokacij, bi se lahko zadrževal cel dan, tako da bralcema priporočam Bretanjo kot samostojno destinacijo. Je kaj videti in tudi početi.

Okolica Primela

V Erquy sva odšla večerjat. Imela sva še za eno "rundo" školjk iz Haut Penhorsa. Skupaj s testeninami so bile fantastične. Cmokanju in oblizovanju prstov kar ni bilo konca. Bila sva parkirana nad zalivom in zvečer odšla še na kopanje v "dolino". Plažo sestavljajo zanimivi okrogli kamni z rdečimi plastmi, ki so bili videti kakor prekajena slanina. Tri prav posebne sva seveda odtovorila nazaj v hrib. Atlantik je na severu kar lepo svež in dobro nama je nadomestil večerno tuširanje.

Poleg naju je bil parkiran samotarski sosed, ki je (tako je izgledalo) nad zalivom bival že več dni. Spoprijateljil se je z enim od galebov, ki mu je redno prihajal jesti kar iz rok. Veliko časa je posvečal brskanju po starem porumenelem atlasu.

Kratkočasila sva se z ugibanjem, zakaj potuje sam.

Bretanja se je počasi iztekala. Njen uradni "zaključek" se je zgodil malo pred Mt. St. Michelom, ki sem ga informacijsko skrival pred Sabino, saj sem vedel, da ji bo "skala" sredi morja zelo všeč. V kolikor bralca prihajata iz smeri St. Maloja bosta pred Mt. St. Michelom naletela na velike površine gojišč školjk. Mislim, da gojijo ostrige in da se nekje nahaja tudi muzej školjk. Prirejajo razne fešte ter se vozijo s tricikli na jadro po ogromnih mivkastih površinah. Prostora za prenočevanje je ogromno in lokacije so fantastične.

Obala pred Le Hanom

Mont Saint Michel je božja pot. Če bralca po celi Franciji ne bosta srečala Slovencev, jih imata največjo možnost srečati tukaj ali v Parizu. Midva sva se izognila plačljivemu parkingu pred dvorcem in sva raje parkirala na levem bregu reke na koncu poljske poti. Z bicikli sva nato osvojila to pravljичno čudo in se na njem zadržala nekaj ur. Zjutraj pa so naju prebudile blejajoče ovce, ki so okrog kamperja mulile travo.

Mt Saint Michel

Pozajtrkovala sva, sam sem pred tem opravil še jutranji »fotošuting« in pripravljena sva bila na napredovanje.

Normandija.
Izstopajo pokopališča in spominska obeležja. Vsaj v spodnji Normandiji.
Obiskala sva le Omaha Beach. O spominskih obeležjih sem že tudi kaj napisal v alzaškem potopisu, a tu nimam besed. Bom raje citiral kar zapis iz vhoda:

Quiet and respect.

Nadaljevala sva ob obali, a obalna mesta so se počasi spreminjala v dolgočasne turistične portorože.

Honfleur.

Čudovito pristaniško mestoce, locirano tik pred mostom čez Seno. Prespala sva na malo višji lokaciji ob spominskem obeležju s čudovitim razgledom na most in mesto. Sicer pa je desno od pristanišča ogromen "štelplac", na katerem sem "na oko" naštel preko sto kamperjev.

Honfleur

Od obalnega dela naju je čakal le še Etretat.

Znamenita obokana luknja v skali in klifasta obala. Etretat je zelo turistično mesto. Parking sva poiskala izven mesta. Opravila sva še zadnje kopanje v Atlantiku. Voda je zelo čista, a njena temperatura je za konec julija rezala do kosti, zato sva se raje malo več martinčkala na soncu.

Bralca lahko najameta kajake ali kanuje in odveslata k obokom, klifom in luknjam. Midva pa sva se tu poslovila od obale Atlantika.

Spremljala naju je od Lekeitia v Španiji, preko San Sebastiana, do Biarritza, Bordeauxja pa vse do Saint Nazairea, Saint Maloja, in Le Havrea.
Gps je naračunal razdaljo slabih dva tisoč kilometrov, večinoma ob morju, in sicer v času sedemnajstih dni.

Atlantik mi je fajn. Obalna mesta Bretanije 1A. Enkrat bom za male pare kupil surfboard in se "magar" po trebuhu spustil v osvežujočo dolino in od znotraj doživel centrifugo pralnega stroja.
Podnebje je zmerno, svežina brez sopare in vročine, ki smo jo navajeni na jugu. Oblačnost je pogosta, vendar v večini primerov dež odpihne od obale proti celini. Primerno se mi zdi tudi za zgodnjepomladanska in poznojesenska potepanja.

Etretat

Etretat je pomenil tudi obrat proti domu. V bistvu sva bila ta trenutek najdlje.

Ob meandrih reke Sene sva napredovala proti prestolnici.

Spotoma sva obiskala hišo Clauda Moneta. Vrt, ki ga je zasnoval, naj bi bil enak še dandanes. Bil je navdih za marsikatero njegovo mojstrovino. No, v tem času je bilo cvetja manj, bolj je prevladovala zelena, zato sklepam, da je tiste pisano saturirane slike verjetno slikal bolj v pomladnih časih.

Giverny- Monet

Fotografirati je možno le vrt, ovekovečenje notranjosti hiše pa mi je varnostnik prijazno prepovedal.
Obisk priporočam raje v ne-poletnem času.

Bližajoč se Parizu, nisva izpustila niti dvorca v Versaillesu.
Začuda ni bilo pretirane gneče in že po desetih minutah sva dobila vstopnici.
Razkošje, razkošje in še enkrat razkošje. Ogromne sobane, vse v "zlatu", svetli in temni prostori, umetniške slike, vrhunske freske ... Sicer ni po mojem okusu, a vendar me ni niti malo čudilo, da je imela giljotina veliko dela.

Versailles

Mike Wazowski

Pariz.

Prestolnico sem naštudiral že doma.

Ker sva bila sama, nisva imela druge alternative kot kamp. Če imata bralca družbo, se lahko v velikih mestih poslužujeta naslednjega načina. Prva polovica ostane in pazi na kamper(ja), medtem ko druga polovica raziskuje mesto in drugi dan obratno.

Kamp, ki sva ga izbrala leži ob reki Seni, zahodno od Bulonjskega gozda. Mislim da je bila tarifa 24€ na dan. Ker se z mestnim prometom oziroma z metrojem nisem ukvarjal, sva se odločila za bicikel, za kar sem od domačih "prišepetovalcev" dobival pomisleke v smislu varnosti-promet-kolesarske steze. Izkazalo se je, da je to čisto solidna izbira prevoza.

Na dlančnik sem le naložil karto z vnaprej pripravljenimi točkami, ki sva jih mislila obiskati, vrgel modul gps-a v nahrbtnik in že sva brcala klišejskim destinacijam na proti. Pariz je ogromen. Sploh predmestja. Nekateri betonski kolosi dajo slutiti, da v njih prebiva tudi pet tisoč ljudi.

Pariz

Mislil sem, da se na Eiffelov stolp ne bova povzpela. A sva prepešačila do druge etaže. Lahko rečem, da mi ni žal.

Vse muzeje sva izpustila, tudi Montmartre in Moulin rouge, saj za malo bolj temeljit ogled potrebuješ tedne. So pa klišejske destinacije kot Elizejske poljane, slavalok zmage, Notredamska cerkev, Eiffelov stolp dovolj na kupu.

Po nekajurnem potepanju sva si privoščila pečenega piščanca. Poceni kosilo in piknik sva naredila kar v parku pred stolpom.

Za Francoze to ni nič nenavadnega, saj tudi sami "na polno" malicajo in piknikirajo po travnikih in parkih.

Pariza sem se zaradi njegove velikosti kar malo bal. Zato sva si prej privoščila Disneyland. Ker je spanje plačljivo in omejeno, sva zastonj spala v luštni vasici Villeneuve le Comte.

Spotoma sva v gasilskem domu natočila še vodo.

Eurodisney je zabava za otroke in odrasle. Zadeva ni poceni, a recimo, da videno in doživeto odtehta znesek.

Je pa pametno izbrati in ugotoviti termin, ko ni vroče in pa najpomembneje, ko je malo obiskovalcev, kajti čakalne vrste so lahko neznosne. To sem sklepal po količkih, ki usmerjajo obiskovalce, kadar je prevelika gneča. Takrat nakup karte definitivno ni vreden, saj se na določene atrakcije čaka tudi uro ali dve.

Da se atrakcije pogledajo v enem dnevu, je treba biti kar priden, predvsem pa imeti srečo pri minimalnih čakalnih dobah.

Videla sva izmučene starše in še bolj izmučene otroke, ki so pozno popoldan od utrujenosti spali po vozičkih in naročjih.

Pariz

Pogled s stolpa

Jagodni Twingo v enem izmed butikov na Champs Elysees

Ko se je že temnilo, sva jo ubrala nazaj. Točno po sredini Bulonjskega gozda. Prijateljice noči pa so tudi že čakale na svoj biznis. Zjutraj sva izkoristila še vse ugodnosti kampa in zapustila Pariz.

Dotaknila sva se Šampanje in njenih polj. Odločila sva se pripraviti kosilo sredi širnih polj. Videl sem kolovozni izvoz, obrnil in vozil kakih petsto metrov po travniku ob robu gozda. Ko je bil razgled najlepši, sem ustavil in skozi okno vrgel sidro.

Rob Šampanje po kosilu

Mastila sva se po kraljevsko in vse dobrote utapljala v vinu. Na robu obzorja pa je majčkена pika traktorja prečesavala polja. S časoma je postajala vse večja, dokler se ni ogromen John Deere na gigantskih kolesih ustavil poleg. Iz njega je izskočil dokaj mlad fant v leviskah in srajci.

Še preden se je zavedel sem stopil iz kamperja ter mu v polomljeni francoščini povedal, da vem, da je to privatna posest, da sva prišla samo jesti kosilo in se bova kmalu odpravila naprej. Pokimal je in rekel "oké", skočil na gigantski kolos ter se odpeljal.

Spala sva že v Burgundiji, in sicer v vasi Brienon sur Armançon ob kanalu du Nivernais. Le ta povezuje Loaro in Seno. Francija je prepredena s kanali in kamperisti si lahko mirne duše obetajo mirnega spanca v pristaniščih. Pametno pa si je priskrbeti tudi zemljevide le teh. Malo brskanja po Googlu dela čudeže in na potovanju kakšno skrb manj.

Burgundija pred zajtrkom

Naslednjega dne sva potegnila do Auxerreja.

Super mesto z rečnim pristaniščem, katedralo in zastonjskim »štelpiacom« v marini, kjer se lahko natočiti tudi vodo. Tako kot vedno sva si ogledala center, katedralo in vohljala za kakšnimi prireditvami. V planu je bil piknik, zato sva potegnila še malo na jug. Spotoma sva si ogledala še Vezelay in Avalon.

Auxerre

Piknikirala sva malo pred Avalonom.

V primeru, da bralca prihajata iz smeri Vezelaya proti Avalonu, zapustita glavno cesto kakšna dva kilometra prej, nato zavijeta desno. Po lokalni cesti ob majhni rečici se lahko ustavita, kjer jima bo povšeči, oziroma kjer bo prostor, kajti bila je ravno nedelja in mnogo domačinov se je prav tako odločilo za piknikiranje.

Midva sva se locirala tik ob vodi.

Imela sva številne obiske. Kačjih pastirjev je bilo na desetine. Do poznega popoldneva sva lenarila v senci dreves.

obiskovalci

Lahko bi tudi prespala, a se je Sabini zdelo malo preveč na samem, zato sva spet raje poiskala preverjeno rečno pristanišče. Prepričan sem bil, da bo to že v vasi Pouilly-en-Auxois. A glej ga zlomka. Počutil sem se kot en bebec, ko sem krožil po vasi in iskal pristanišče. Na računalniku sem karto povečal na maksimum, videl, kje poteka kanal, stal dobesedno v njem, a v resnici ga tam ni bilo. Autoroute me do tistega trenutka še ni nahecal, zato se mi je vse skupaj zdelo le še bolj čudno.

Prestavila sva se v Vandenesee-en-Auxois. Zajahala sva "biciklete", se odpravila na večerni "sprehod" in rešila uganko. Canal de Bourgogne pred vasjo Pouilly-en-Auxois ponikne v tunel. Skoraj v temi sva se vrnila v Vandenesse.

Chateauneuf iz Vandeneseeja

Zjutraj sva se lepo spakirala in odpeljala. Šele v mestu Beaune sem se spomnil, da sem oboje šlape pozabil pred kamperjem. Ni se mi več ljubilo nazaj, a druge obutve sploh nisem imel, zato sem vandral okrog v Sabininih japonkah št.36. Imel sem še to smolo, da je bila ravno siesta in so bile za nameček zaprte še vse trgovine. Mislim sem si, da bi lahko bilo tudi slabše. In je tudi bilo. *Worst nightmare.*

Ko sva v eni izmed dveh malo daljših etapah pičila proti Lyonu, mi je na "stresno" betonski cesti (podobna kot stara cesta proti Kranju), "odneslo komp".

Mislil sem, da je standardni reset, a zadeva je bila veliko hujša. V krtovo deželo je šel disk. Pred očmi se mi je, kakor baje pred smrtjo, odvil film o izgubljenih tisočih fotografijah. Stala sva za cesto in obupno sem poizkušal z "elektrošoki" in sistemom "usta na usta" komp vrniti v življenje. Seveda sem imel shranjenega nekaj "backupa", vendar morda le za polovico.

Počasi mi je šlo že na jok, ko se je nesrečni "packard" le prebudil in oživel. Previdno sem raziskoval mape in ob vsakem ponovnem zagonu je prepoznal več datotek. Eno uro sem za cesto pekel cd-je in na koncu komajda rešil vse slike.

Skala se mi je odvalila od srca in mi padla na boso nogo.

Od takrat tovorim s seboj štirikraten "backup", disk na računalniku, prenosni disk, flash kartice, kurim pa še dvd ploščke. Zihér je le zihér.

Lyona sva se nato ognila, prav tako Grenoblea. Skoraj standarden zaključek v Briançonu sva začinila z ne-prečenjem v Claviere, ampak skozi Val-des-Pres, v Bardonecchio. V Val-des-Pres sva se v gorski rečici še okopala in smrekico na »špirovec« zabila pri Laghi di Avigliana.

Epilog!? Hm ...

Za tako dolgo pot si je definitivno treba vzeti čas. Ugotovil sem, da so boljše večkratne etape po malo. Pametno je raziskati, kaj komu ustreza in kaj ne ter kje se ustrezno lahko dobi. Informacije dandanes niso več problem. Premikava se večinoma čez opoldan, ko je vročina najhujša. V avtu jo z odprtimi okni lahkotno prenašava pa tudi popoldan, ko je še svetlo, lažje najdeva in oceniva prenočišče, dovolj časa pa ostane za ogleda. Tudi drugi dan zjutraj.

Francija je velika in raznolika. Ponuja vse in še več. Ni zastonj prva na moji lestvici top kamperaških destinacij. Ičko.

Laghi di Avigliana